[Arne Melchior]

Og så til dagens hovedtekst. CD har ikke noget at bidrage til dagens dramatik med. Dramatikken vil udspille sig i de kommende uger i trianglen S-SF-R, og dér ligger det vel, som det ligger. Jeg skal ikke forudsige, om det kommer op at stå.

Der har været diverse referater i offentligheden om, at CD skulle have været involveret i tilsagn eller forsikringer eller løfter til regeringen eller til enkelte ministre. Jeg vil gerne på mit partis vegne erklære, at dette i bedste fald grunder sig i misforståelser. Der er ingen løfter og ingen forsikringer. Der er dårlig nok blevet bedt om nogen, og der er slet ikke afgivet nogen. Der er derimod afgivet den forsikring, at der ikke er nogle løfter at hente hos os. Derfor er der ikke grund til at udtrykke sig om kovending eller parodi eller lignende.

For at der nu slet ikke skal være nogen tvivl, vil jeg gerne som mit partis ordfører afgive en meget klar erklæring i tre punkter.

Vort hovedformål i de kommende ugers forhandlinger og de derpå følgende afstemninger – lad dem hellere komme før end senere – vil være, at landet bør have en ny og mere moderat regering. Jeg skal senere begrunde, hvorfor jeg mener det.

Erklæringens anden del går ud på, at vi ikke ønsker lovforslaget om jobskabelse vedtaget, da vi synes, det er en forkert lovgivning. I bedste fald fører den til jobflytning og ikke til jobskabelse. I værste fald, som meget let kan indtræde, fører den til korrumpering af erhvervslivet og lignende uheldige virkninger. Vi må have lov at udtale, at når det nu er 1½ år siden, statsministeren holdt sin dengang meget omtalte tale om, at dagpengenes beløb hellere burde bruges til at bringe konstruktivt arbejde i gang, så er det på 1½ år en noget pauver udgang med dette forslag.

Erklæringens tredje del skal være, at hvis jobskabelsesloven alligevel skulle komme igennem, så vil vi da gerne bidrage til at gøre den så lidt forkert – og dermed mener jeg så lidt brugbar – som muligt. Så ved alle, hvordan vi vil stemme til forslag, der måtte være fremsat eller måtte blive fremsat.

Hertil er der nogen, der siger: ja men det er jo taktik, det er jo en taktisk afstemning, og det kan man virkelig ikke. Det ville være noget helt nyt i demokratisk politik, at man ikke skulle have lov til at tage taktisk stilling og stemme taktisk. Jeg mener, det er politisk meget relevant at benytte taktik. Det er herunder relevant at sige, at hvis en regerings samlede politik føles for et parti eller for et medlem af folketinget at være skadelig for samfundsudviklingen, da må man stemme således, at der muliggøres en anden politik.

Bruger statsministeren ikke taktik? Bruger socialdemokratiet ikke taktik? Er det en hemmelighed for nogen iagttager inden eller uden for dette hus, at socialdemokratiets taktik, frivilligt eller nødtvungent, går ud på at regere med hjælp af SFs 21 mandater, samtidig med at man gerne så dem væsentligt reduceret ved den måde, man bærer sig ad på? Jeg siger ikke, det ikke er relevant. Det er helt naturligt at gøre sådan, hvis man altså finder, at det er det, landet har brug for. Og det er, hvad regeringen gør.

Lige så klart siger vi: vi ønsker ikke, at der skal regeres på SFs 21 mandater. Ikke fordi vi har noget imod de mennesker, der sidder på de stole, eller som har stemt dem herind, men fordi vi mener, det er den helt forkerte retning i dansk politik. Derfor ønsker vi ikke dette partis indflydelse, og vi ønsker ikke indflydelse fra tilsvarende kræfter – det være sig i socialdemokratiet eller uden for dette. Det er helt klart, det er ikke skjult for nogen, og det er ikke noget at skamme sig over. Det er rimeligt, og det er pligtopfyldende at agere på den måde.

Arbejdsministeren siger, at det kan man ikke, og så anvender han nogle åndelige stokkemetoder. Hvis jeg har hørt rigtigt efter i radioen, er det noget med, at man pådrager sig et stort menneskeligt ansvar ved at stemme imod forslaget til jobskabelseslov f.eks. Jeg går med til, at man påtager sig et stort ansvar. Det gør man jo, når man stemmer i væsentlige sager. Men der ligger jo i arbejdsministerens ord noget om, at så hindrer man altså nogle mennesker i at komme i arbejde. Jeg må have lov at sige til arbejdsministeren, at hvis man nu har den opfattelse, at der findes bedre måder at gøre det på, er der så noget menneskeligt, noget moralsk, noget politisk forkert i, at man forsøger at drive sin politik derefter og stemme derefter?

Jeg har haft det godt med arbejdsministeren i mange år, og jeg synes, han rager højt op på mere end én måde, men han rager altså endnu ikke helt op i skyerne og op til himlen og har ikke fået englevingerne på,